

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi, co do zasady, że Komisja nie miała, na podstawie wyjątków z art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001⁽¹⁾, uprawnień do odmowy dostępu do wnioskowanych dokumentów, dotyczących ochrony procesu podejmowania decyzji oraz prywatności i integralności osoby fizycznej. W związku z tym strona skarżąca podnosi również, że istnieje nadrzędny interes publiczny przemawiający za ujawnieniem dokumentów, do których dotychczas nie udzielono dostępu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 19 lipca 2010 r. — Wam przeciwko Komisji

(Sprawa T-303/10)

(2010/C 246/65)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Wam SpA (Modena, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci G. Roberti, I. Perego)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności spornej decyzji w całości lub w części w zakresie, w jakim w decyzji tej:

— stwierdza się, że WAM skorzystała z niezgodnej z prawem pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE na podstawie umowy o finansowanie z 1995 r. oraz umowy o finansowanie z 2000 r. — obu zawartych na podstawie art. 2 ustawy 394/1981;

— stwierdza się, że pomoc przyznana na podstawie umów z 1995 r. i 2000 r. jest niezgodna ze wspólnym rynkiem;

— nakazuje się odzyskanie niezgodnej ze wspólnym rynkiem pomocy w wyrażonej liczbowo wysokości oraz ponadto przewiduje się, że od kwot podlegających odzyskaniu należne są odsetki liczone od dnia przyznania tej pomocy WAM;

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Decyzją zaskarżoną w niniejszej sprawie jest ta sama decyzja co w sprawie T-257/10 Włochy przeciwko Komisji⁽¹⁾.

WAM podnosi siedem zarzutów, twierdząc, że Komisja Europejska:

— w niniejszej sprawie błędnie zastosowała art. 107 ust. 1 TFUE, a w każdym razie dokonała błędnej oceny okoliczności faktycznych oraz nie uzasadniła swej decyzji w zakresie, w jakim uznała, iż dopłaty do oprocentowania przyznane WAM na działania służące penetracji rynków państw trzecich mogły mieć wpływ na handel wewnątrz-wspólnotowy i zakłócać konkurencję, odbiegając od rozważań Trybunału przedstawionych w wyroku w sprawie C-494/06 P⁽²⁾ oraz Sądu w wyroku w sprawie T-316/04⁽³⁾, naruszając tym samym art. 266 TFUE;

— błędnie i bez uzasadnienia uznała, że art. 107 ust. 1 TFUE znajduje zastosowanie do finansowania, o którym tu mowa, nie uwzględniając zasad i przepisów stosowanych przez nią samą do podobnego wsparcia przeznaczanego dla działań służących penetracji rynków państw trzecich. Komisja nie uważała, że takie samo finansowanie było przyznawane w ramach systemu ustanowionego na podstawie ustawy 394/1981, naruszając tym samym także art. 108 ust. 1 TFUE i art. 1 lit. b) rozporządzenia nr 659/99;

— błędnie doszła do wniosku, nie formułując na tę okoliczność stosownego uzasadnienia, że pomoc, z której skorzystała WAM, była po części niezgodna ze wspólnym rynkiem, naruszając tym samym art. 107 ust. 3 lit. c) TFUE, rozporządzenie w sprawie pomocy *de minimis* oraz odpowiednie rozporządzenia w sprawie wyłączeń grupowych;

— błędnie obliczyła ekwiwalent subwencji przyznanej WAM w postaci dopłat do oprocentowania;

— nie wszczęła postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE w celu ponownego wydania decyzji, której nieważność została stwierdzona przez Trybunał i Sąd, naruszając tym samym prawo do obrony przysługujące WAM;

— naruszyła zasady dobrej administracji i należytej staranności, w szczególności ze względu na zbyt długi czas trwania postępowania administracyjnego.

⁽¹⁾ Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

⁽²⁾ C-494/06 P Komisja przeciwko Włochom i Wam, Zb.Orz. 2009, s. I-3639.

⁽³⁾ T-316/04 Wam przeciwko Komisji, Zb.Orz. 2004, s. II-3917.